

for mine Interesser, jeg har ikke Noget med saadanne storpolitiske Planer at gjøre. Skulde det imidlertid være en Løsning, som lod sig bringe tilveie, skulde det glæde mig meget at se Ministeriet forvinde gennem det sanne Dyb, som det er staaet op af. Derimod vil jeg til det ærede Medlem sige, at naar vi skulle naae til en Forstaelse i Jælleudsvalget, maa den naas paa Grundlag af, at vi ville give en forstandig og forsvaerlig Finantslov, og det er nu vor Mening, at den Finantslov, som her foreligger, er fuldstændig forsvaerlig og forstandig, den er finantsielt og saglig, særlig under de nuværende Forhold, den mest forsvaerlige og mest forstandige, som man kunde naae, thi enhver Finantslov er kun forstandig i Forhold til de givne Omstændigheder. Om denne Finantslov i Aaret 1910 vilde være forsvaerlig og forstandig, det tør jeg ikke paasta, men i Aar, i 1885, med den Trang, der er til at udrette Noget af med de Forhold, som vi have, er den baade forsvaerlig og forstandig. Den er ikke bleven erklæret for ubrugelig fra nogen Side, og det er for mig Bevis for, at den godt kan bruges. Vil man have, at vi skulle forandre den Anskuelse, vi have om denne Finantslovs Karakter, maa man bevise os dens Ubrugelighed, det maa vi forlange i det Allermindste, man maa godtgjøre for os, at vi have taget feil der og der og der, at der er Udgifter, der ikke kunne udsættes og Reparationer, der ikke kunne vente o. s. v. Naar man godtgjør os noget Saadant, saa har jeg jo allerede ved 3die Behandling sagt, at vi være villige til at overveie det, men slet ikke at gjøre sig nogen Uleilighed i saa Henseende, men blot at sende os en Forordning paa 4 Millioner og sige: vær saa god at honorere os en Del deraf eller det Hele, det er ikke nogen Maade at forhandle paa, det vil ikke føre til noget Resultat, det er en Brangerforretning med Finantsloven, det er ikke nogen saglig Behandling af den. Og der er det, at vi forlange, at naar man ikke kan overbevise os, saa skal man respektere vor Afgjørelse, det er den konstitutionelle Grundet, som det til Sidst kommer til at dreie sig om, og paa det Punkt kunne vi ikke bøie os, der kunne vi ikke slutte nogen Afford, som hviler paa det Grundlag, at man kan sætte sig ud over Folkethingets Rei. Saasnart det ikke anerkjendes, kan man spare sig videre Forhand-

ling. Det ærede Medlem søkede til, at der var saa meget mere Grund for os til at forandre Finantsloven som den var slettere end nogen tidligere Finantslov. Jeg tror, at det ærede Medlem vilde imødegaa de Beregninger, jeg havde gjort gjældende ved 3die Behandling, i det Mindste fik jeg det Indtryk deraf. Det er nu ikke lykkes det ærede Medlem af den ganske simple Grund, at han benytter en helt anden Basis for sine Beregninger end jeg. Det ærede Medlem siger, at den Finantslov, der bliver bevilget herfra i Aar, er daarligere end den i Fjor, og at den i Fjor var den daarligste, vi nogenstunde har givet i de sidste Aar, selvfølgelig er denne meget slet. Der tager det ærede Medlem feil. Finantsloven i Fjor var bedre end Finantsloven i de senere Aar, og Finantsloven for i Aar lidt bedre end den i Fjor (Modsigelse) jo, det er fuldkommen rigtigt. Hvori ligger da vor Uenighed? Ja, Sagen er, at den ligger ganske simpelt deri, at det ærede Medlem tager § 27 med i sine Beregninger, og det gjør jeg ikke, det ærede Medlem tager hele Finantsloven, og det har jeg aldrig gjort. Jeg har udtrykkelig ved 3die Behandling gjort opmærksom paa, at jeg regnede § 27 fra. Naar det ærede Medlem vil imødegaa disse Betragtninger, maa han gjøre opmærksom paa, at han bruger et andet Grundlag for sine Beregninger end jeg, thi ellers er hans Smødegaaelse et Slag i Luften, det maa han indrømme: Nu bliver altsaa Spørgsmaalet det: er hans Beregningsmaade rigtig, eller er min det, er det rigtigt at tage § 27 med i Beregning, eller er det det ikke? Det er af flere Grunde urigtigt at tage den med. For det Første er det urigtigt, fordi vor hele Opfattelse af Bevillingerne paa § 27 staar i Forbindelse med Spørgsmaalet om Jernbanebudgettets Optagelse paa Finantsloven. Jeg har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at saalænge vi ikke have Jernbanebudgettet paa Finantsloven, kunne vi ikke bedømme, om Jernbaneforanstaltningerne ere fornuftige og hensigtsmæssige, vi handle i Blinde i saa Henseende, og saa kan det ikke nytte Noget. Det er allerede en Grund til at holde denne Paragraf ude af Beregning. En anden Grund er den, at § 27 varierer saa stærkt, at den slet ikke kan bruges, naar man skal anstille en Sammenligning imellem de forskjellige Finantslove. Jeg skal gjøre opmærksom paa,